

ZIUA DE PAȘTI DIN CALENDARUL MEDIULUI
- 5 iunie -

Celelalte patru sarbători care îi urmează până la sfârșitul lunii punctează elementele primordiale ale lumii identificate de vechii greci: apa (Ziua Mondială a Océanelor – 8 iunie și Ziua Dunării – 29 iunie), pământul (Ziua Mondială pentru Combaterea Deșertificării – 17 iunie) și focul (Ziua Soarelui – 21 iunie).

Aerul

Pentru a nu ciunti sistemele filozofice pomenite, această Zi a mediului rămâne să patroneze elementul lipsă: aerul - materia originară a tuturor lucrurilor, după cum spunea Anaximene. Un cititor fidel al Independenței române și-a amintit și a ținut să-mi amintească acest eveniment semnalat încă din primul număr al revistei. E vorba de ziua în care ar trebui să renunțăm la confortul mașinii personale și la tot ceea ce produce fum, singura excepție rămânând fumatul unei pipe a păcii cu Natura.

În anul de grație 2015 sunt puține mașini hibride, mersul cu trăsura e mult mai costisitor decât pe vremea bunicilor, așa că cel mai convenabil în această zi de post ar fi să recurgem la sistemul patentat de Saul din Tars sau la cel patentat de Karl Drais din Mannheim.

Nu e încurajator să constatați că după o oră de mers pe jos ai parcurs cel mult cinci km, că ai consumat peste 300 de calorii, că ai transpirat și că ai obosit, dar zâmbetul de pe chipul celor care fac asta ar trebui să-ți dea peste cap toate calculele.

Mersul pe bicicletă poate fi și el o delectare pentru oricine, mai ales în zonele în care există deja o pistă amenajată. Curând am putea vedea, pe pista de pe Calea Victoriei, miniștri pe bicicletă care se grăbesc spre cheiul Dâmboviței sau, pe dealul Mitropoliei, prelați care renunță la cauciucurile de 16 inch ale bolizilor pentru aceeași gingașă roată de bicicletă. Important e să bată peste tot clopotele internetului și ale ziarelor, să afle toată lumea de această sărbătoare!

APA, PĂMÂNTUL ȘI FOCUL

Chiar dacă gândul le întregește pe toate în banala cărămidă, voi trece mai departe pentru a ajunge la sticlă, despre care se spune că se degradează într-un milion de ani. Rețeta e simplă: șase părți de nisip, două de calcar, alte două de sodă și câțiva aditivi, care se prăjesc la 1500 de grade. Dacă la aproape de 6000 de ani de când fusese inventată, sticla era încă rară și scumpă, producția de masă de pe parcursul ultimului secol aproape ne-a îngropat în cioburi. Numai în România se produc anual 200.000 de tone de ambalaje din sticlă, la care se adaugă o cantitate aproape dublă de sticlă folosită în construcții și industria auto.

Statisticile oficiale susțin că reciclăm mai mult de jumătate din sticla produsă, dar patronii firmelor de profil cred că procentul real nu depășește 20%. Ținând cont de faptul că tona de sticlă colorată urcă puțin peste 100 de lei, iar cea de sticlă albă nu trece de 150 de lei, este vital ca centrul de colectare să nu fie la o distanță prea mare. Dacă cheltuielile de transport depășesc valoarea deșeurii, patronii preferă aruncarea sticlei la gunoi sau chiar în locuri neamenajate. Nici la stația de colectare din fața Carrefour Militari sticla nu pare prea roză. Văzându-mă că zăbovesc în apropiere, un angajat mă lămurește: „Da, primiți un ban pentru fiecare sticlă... moneda aceea mică, aurie...”. Pentru că nu avem încă educația din țările nordice, trebuie să eliminăm matematica și să privim aceste lucruri cu o oarecare doză de idealism. Fiind o modă mai nouă și mai greu de practicat, reciclarea nu e adoptată de toată lumea. Se insistă asupra utilității ei, căci nu numai reduce poluarea, ci și conservă materia primă și energia necesară prelucrării. Oricare student sărac, careși permite să cumpere trei butelii de vin, trebuie să știe că ducând ambalajele goale la un centru de colectare economisește energia consumată de un bec într-o noapte oricât de lungă și de albă.

Pe internet se găsesc o mulțime de sfaturi și de variante de reciclare, de la ambiția unei fabrici mari de-a procesa într-o săptămână toată sticla pe care o aruncă capitala într-un an, la încântarea unei doamne care a transformat o sticluță goală în vază și un borcănaș în recipient pentru ceai. Uniunea europeană ne impune deocamdată un procent de reciclare a sticlei de 50%, dar în Suedia acest procent este de 100%. Și nu mă pot opri să gândesc că acest obicei a apărut exact la momentul potrivit. Dacă ar fi existat dintotdeauna, Luvrul n-ar adăposti mărgelile egiptene de 6000 de ani și nici vasul transparent asirian de aproape 3000 de ani n-ar fi la British Museum. Cupele murrhine (pe vremea lui Nero mai scumpe ca aurul), celebra sticlă de Murano sau chiar cupele lui Cuza de la Ruginoasa ar fi fost transformate de mult timp în sticle de lapte și în borcane de murături.

DUNĂREA ALBASTRĂ

Așa cum am scris deja, spre sfârșitul lunii sărbătorim Ziua Dunării. M-am gândit să compar analizele fluviului de la Baziaș și de la Sulina. Sau să verific dacă acel curajos care voia acum câțiva ani să mănânce borș cu apă din Dunăre a încercat și dacă a și supraviețuit. Dar poate că un anume vals al lui Johann Strauss jr. ar fi mai potrivit pentru o zi de sărbătoare...

DACIAN BRADEA

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*